

BLOED, ZINK EN TRANEN

Interieur

TEKST
IRIS DE FEIJTER
FOTO'S
LUC ROYMANS

Dries en Pieter toverden een oud huisje met instortende schuur aan een drukke steenweg om tot een woonst waarin loft rijmt op landelijk. "Er zit heel veel liefde in dit huis. En een beetje frustratie."

‘Zowat al het bouw materiaal werd gerecupereerd. We vonden het niet ethisch om eerst tien containers puin af te voeren en dan tien containers nieuw materiaal te laten aanrukken’

p102—De schuur is nieuw gebouwd, maar ademt de oude sfeer. Rond de Kops-tafel van Van Rossum Wishbone-chairs van Hans Wegner. De Gilda-lamp is van Ann Demeulemeester voor Serax.

p104—De bakstenen op de vloer werden gerecupereerd van de oude schuur. Pieter en Dries legden de vloer zelf. De keuken is van sistem.

Rechts onder: boven de eethoek zit een bureau-ruimte. Afgesloten en toch verbonden met de leefruimte via de open trap en het raam. De witte fauteuil Pacha is van Gubi. De tafellamp links is de Austere van Hans Verstuyft voor Trizo21.

p105—Als keukentafel gebruiken ze de buitentafel Dine Out van Cassina. De Elle-stoelen zijn van MS&Wood. De Muffin-lamp is van Brokis.

Interieur

Interieur

06—De dubbelhoge ruimte kijkt uit op de twee terrassen en de tuin. De zetel, de salontafels en de zwarte fauteuil achteraan zijn van Serax en werken ontworpen door respectievelijk Vincent Van Ryssen, Bea Mombaers en Marie Michiels. De wandkast is van HiFive.

07—De nieuwe betonnen trap vervangt het exemplaar in de oude ruimen. Aan de wand de wandkast van Muller Van der Ven.

Opmerking: Pieter (naam) en Dries klusten en deden veel zelf in de verbouwing. Twee dagen per week hielpen ze de architecten om onder meer de schuur te bouwen.

ID Dries Blomme en Pieter Braqué

- Studeerden beiden in de interieurarchitectuur aan Sint-Lucas in Gent.
- Sinds 2015 runnen ze samen met een ander koppel Gasthof De Zwaan in Wannegem-Lede. Ze delen hun huis met Madeleine en Pierre, hun weimaraners.

ID Jao Smet

- Studeerde in 2002 af als architect aan Sint-Lucas in Gent.
- In 2005 startte hij zijn eigen bureau in Sint-Niklaas: i/o architecten. Dat staat voor input/output. Hij bouwt vooral privéwoningen, maar hij renoveerde ook een art-decobouwerij in Tielrode.

p108—*Linksboven*: de grote zinken dakkapel zorgt voor veel ruimtegevoel in de bureauimte. De zetel kreeg Dries van zijn tante en stond altijd op zijn kot.

Rechtsboven: een doorkijkje vanuit de bureauimte naar de badkamer. Door de opening kun je vanuit het ligbad de velden zien.

Rechtsonder: het volume in zink is intussen verweerd en past nu goed bij de andere landelijke materialen.

Ons idee: in de achtergevel een groot raam steken, een zetel eerzetten en klaar. Maar dat bleek wat te optimistisch'

Een klein huisje aan een drukke steenweg, vergezeld van een vervallen schuur. Heel eerlijk: de kaarten lagen niet bijzonder goed voor dit pand. Toch deden Dries en Pieter een bod op de openbare verkoop. Het winnende bod. "De eigenaars wilden eigenlijk niet verkopen voor die prijs, maar niemand bood meer." Die donderdagnamiddag in 2016 gaf het startschot voor de marathon die verbouwen heet. Maar na het zuur kwam het zoet. Wie er nu binnenstapt, kan niet anders dan aangenaam verrast zijn. Het koppel creëerde een open, *lofty* gevoel zonder de landelijke sfeer te verliezen. De steenweg vergeet je in dit warme bad van eikenhout, baksteen en smeedijzer. Afgewerkt met een knisperende houtkachel, een extra groot schapenvel en een lange eettafel waaraan altijd plaats is.

Dries en Pieter verstaan de kunst van het ontvangen. Als ze ons koffie serveren, is dat in een mooi servies op een serveerschotel met een assortiment koekjes en chocolade. Ook al is het maandag. Niet verwonderlijk als je weet dat ze samen met een ander koppel het populaire restaurant De Zwaan runnen in Wannegem-Lede, op een halve kilometer van hun huis. "Toen we het restaurant net hadden overgenomen, woonden we nog in Gent. We verhuisden omdat het pendelen ons begon op te breken."

Sober versus warm

Landelijke huiselijkheid gevat in strakke minimalistische lijnen: dat was de gulden middenweg waar Pieter en Dries naar streefden. Pieters droombeeld is een strakke loft zonder te veel spullen. "Ons leven is heel druk. Als ik thuiskom, wil ik rust. En dat betekent voor mij soberheid", legt hij uit. "Voor mij mag het allemaal wat warmer en gezelliger", antwoordt Dries. "Daardoor kwamen we uit bij warme, natuurlijke materialen zoals hout en baksteen, gecombineerd met een strakke vormgeving. We zijn allebei opgeleid als interieurarchitect en we hadden veel ideeën voor de inrichting. Zo wilden we zeker het brute schuurgevoel behouden. Maar voor de look langs buiten en voor ruimtelijke problemen zoals het verplaatsen van de trap, hadden we iemand nodig. We kozen voor architect Jao Smet: onze vroegere leraar aan Sint-Lucas."

Blinkende spiegel

Zoals dat gaat met verbouwingen werd die groter dan gedacht, vertelt Dries. "Het huis zelf is echt niet groot. Te krap voor ons om comfortabel in te leven. Dus wilden we de schuur bij het huis betrekken als living. Ons idee: in de achtergevel een groot raam steken, een zetel neerzetten en klaar. Maar dat bleek wat te optimistisch", lacht hij. Uiteindelijk braken ze de schuur volledig af en kwam op die plek een nieuwbouw met een grote dakkapel. Het huis werd volledig gestript, heropgebouwd en voorzien van nieuwe technieken. In zijn ontwerp kopieerde Jao Smet van i/o architecten het oorspronkelijke schuurvolume, maar hij schoof dat tegen het huis zodat de overgang tussen oud en nieuw eenvoudig verloopt. Bovenop kwam ook een grote dakkapel, die bakken licht en ruimte binnentrekt, met plaats voor een bureau-ruimte met een spectaculair uitzicht over de weidse velden.

De dakkapel – die Dries en Pieter liefkozend 'de kubus' noemen – is een radicaal hedendaagse ingreep. Maar door het verweerde zink gaat die toch op in de landelijke architectuur. "We twijfelden heel lang over de zinken bekleding van de dakkapel. Want aanvankelijk blonk dat als een spiegel. We suggereerden hout of leisteen, maar de architect hield voet bij stuk. Gelukkig, want hij kreeg gelijk: het materiaal patineert heel mooi en past nu heel goed bij de rest van de materialen."

Schuur wordt vloer

De verbouwing nam zo'n drie jaar in beslag. Dries: "Het had veel sneller gekund als we gewerkt hadden met een totaal-aannemer, maar dat was onbetaalbaar voor ons. We waren twintigers en hadden bovendien net het restaurant overgenomen." De oplossing: hun handen vuilmaken. Zodra ze de sleutel hadden, trokken ze erin. En begonnen ze te breken. "De keuken vonden we zo lelijk dat we die meteen op internet zetten. Vervolgens kookten we jarenlang op schragen", lacht Dries. De schuur braken ze volledig zelf af. Zowat alle materialen werden gerecupereerd. Met de bakstenen legden ze later zelf de vloer in de keuken – ook de vloerverwarming eronder plaatsten ze zelf. "In totaal hadden we slechts twee containers sloopafval. We vonden het niet ethisch om eerst tien containers puin af te voeren en vervolgens tien containers nieuw materiaal te laten aanrukken."

De dakpannen ruilden ze tegen een partij antieke pannen die ze mooier vonden. Een bevriende aannemer kwam elke maandag en dinsdag bouwen: de sluitingsdagen van het restaurant, zodat Dries en Pieter konden meehelpen. "We zochten naar creatieve manieren om toch de look te krijgen die we wilden, zonder de hoofdprijs te betalen. De grote stalen deuren kochten we bijvoorbeeld op een online veiling, nog voor de werf startte. En het smeedijzeren hek dat de voortuin extra afbakent van de steenweg, mochten we gratis ophalen bij een villa die gesloopt werd."

Dit nooit meer

Creativiteit, doorzettingsvermogen en geduld brachten hen bij het eindpunt: een comfortabel, gezellig huis voor henzelf en hun twee honden, op een steenworp van hun werk. De intensieve cumul van een eigen zaak, zelf renoveren én wonen op een werf lijkt intussen verteerd. Pieter: "Nu kunnen we er wel om lachen, maar we hebben vaak tegen elkaar gezegd: dit nooit meer. In dit huis zit heel veel liefde. En ook een beetje frustratie."

Een extra troef van deze plek is de privacy: hun terras is volledig afgeschermd van de straat, want ingebouwd tussen de schuur, het huis en de garage. De architect voegde nog een nieuwe tuinmuur toe die nog meer intimiteit geeft aan de tuin. Daardoor verloor de garage wel haar functie, maar Dries en Pieter hebben daarvoor al een oplossing: op termijn komt er een keramiekatelier en een overdekt terras. Met andere woorden: ze hebben nog wat liefde en frustratie in het verschiep.